

Ürfertőzés

1. Már időtlen idők óta létezem, és sebesen szelem a végtelen világűr jéghideg vákuumát. De nem csak én, léteznek még rajtam kívül többen is. Sokan vagyunk. Nagyon sokan. Létezőnk. És nagyon is élők vagyunk... a magunk szerény módján. Más életformák talán még nem is tudnak rólunk.

Mindegyikünk tart valamerre. Megvan a saját utunk. Ki-ki kedve szerint választhatja meg az irányt... de az is meglehet, hogy ez már előre elrendeltetett tőlünk teljesen független és magasabb rendű erők által, melyeknek eredetét még mi sem ismerhetjük igazán. Nem tudni. Lehetséges lenne, hogy számunkra eddig még ismeretlen hatásmechanizmusok szabályozzák sorsunkat valamiképpen? Elképzelhető. Csakhogy erre már nekem sem lehet rálátásom. Ez bizony meghaladja a felfogásomat... azt a pirinyó, atomtöredéknyi tudatomat, amivel rendelkezem.

Egy vándorló molekula vagyok csupán a légüres tér ionfergetegében. Még temérdek hozzám hasonló mikroszkopikus méretű életforma létezik ott, ahol más már nem is gondolná. És így utazunk együtt, vagy akár külön-külön is, amióta világ a világ. Különbő, alig mérhető molekuláris áramlatok, bonyolult erők sodorhatnak bennünket erre-arra, és terelhetnek el az előre eltervezett utunktól.

Örökké haladunk valamerre, ki tudja, hová... De biztosan van célja. Kell, hogy legyen, hiszen e nélkül értelmetlen lenne további létezésünk. Még ha nem is láthatjuk át a dolgokat, mégis biztosan nem hiába létezhetünk a világegyetem csillagkohóinak rengetegében, amely szinte vég nélkül ontja magából a legkülönbözőbb parányi elemeket, melyekből aztán az univerzum intelligens részecskebolcsője és mágneses-gravitációs tanodája életképes utódokat nevelhet. Már ha a körülmények éppen adottak...

Azt hiszem, talán én is így jöhöttem létre annak idején, eonokkal ezelőtt. Meglehet, hogy éppen a legutóbbi ősrobbanás fortyogó sugárzás-örvényében szülehettem. Igen, emlékszem már: a kezdetek kezdetén még a rádióhullámokat is leahagyva, a fénysebesség többszörösével száguldottam az éppen keletkező világegyetem molekulafelhőjében, és átszeltem a téridő táguló buborékát. Akkoriban, csenevész koromban még hihetetlenül gyorsan közlekedtem, de kezdtem – hogy is mondjam – megöregedni. Pontosabban szólva, inkább csak tapasztaltabbá váltam. És rájöttem, hogy kár úgy sietni.

Azóta már iszonyú hosszú utat megtettem időben és térben egyaránt. Sok mindennel találkoztam eddigi kalandos utazásom során, sokféle hatás ért már, melyek hol negatívan, hol pedig pozitívan befolyásolták nano-kozmikus szervezetem. Olykor még a további létem is veszélybe került, és meglegyintett az úgynevezett elmúlás szele. De végül aztán mindig szerencsésen elkerült a végső megsemmisülés számomra felfoghatatlan fogalma. Molekuláris szinten igazi kis túlélőnek számítottam.

Túléltem én mindent, és folyamatosan fejlődtem az utazásom során összegyűjtött információknak és az átélt tapasztalatoknak köszönhetően. Már amennyire a képességeim

engedték. Nem tudhattam még, milyen lehet a halál... és hogy mikor érkezik majd el. Ha elérkezik egyáltalán valamikor. Nem is foglalkoztam ezzel a kérdéssel, és talán nem is lett volna túl sok értelme. Pláne most, hogy úgy látszott, végre elérhetem a célokat.

A kozmikus áramlatok egy különös helyszínre sodortak. Éppen egy középszerű csillag felé suhantam, amely körül kilenc gyönyörű szép bolygó keringett. Az egyik bolygó – a Naptól a harmadik – valahogy különösen tetszetős volt számomra. A felszínét burkoló, mágikus kék fényt árasztó légréteg látványa szinte hívogatóan csábított. A sors úgy hozta, hogy éppen arrafelé sodródtam a világűrben a napszél által keltett részecske-áramlatokkal. Nem is nagyon ellenkeztem, bár nem tudhattam, hogy mi vár majd ott rám...

2. Késő este volt már, amikor egy sötét, alacsony termetű emberalak tűnt fel a ház kitárt ajtajában. A bentről kiszűrődő villanyfény hátulról világította meg őt, ezért csupán a sziluettje volt látható. Lassan tett egy lépést előre. Kilépett a verandára. Nem időzött ott sokáig, elindult lefelé, a lépcsőn. Azután játszi könnyedséggel iramodott ki a kertbe. Sötét volt, de a Hold fénylő sarlója és a szikrázó csillagok hunyorgó fénye éppen elegendő világosságot árasztott ahhoz, hogy az éj leple alatt is megfelelően tájékozódni tudjon.

– Kisfiam! – rikkantott utána egy női hang. – Ne menj most már sehová! Késő van, ideje lefeküdni!

– Jól van, jól van – felelte a kisfiú. – Csak még egy kicsit...

– Jaj, de rossz vagy! Ne légy szófogadatlan! Azonnal gyere be, ne kelljen még egyszer szólnom!

– Jó, mindjárt megyek – kiáltotta vissza a rakoncátlan gyerek a válla fölött, miközben eszébe sem volt így tenni.

Óvatosan tovább merészkedett a sötét udvar homályában. A kertből kifelé vezető ösvényen különféle gyümölcsfák árnyai mellett lépkedett el, aztán csakhamar a deszkákból álló kerítés is körvonalazódott a szemei előtt. A hátsó kiskapuhoz közeledve fűelt, és erősen koncentrálnival figyelte az éj változatos, és néha kifejezetten rémisztő hangjait.

Tücskök folyamatos ciripelése adta meg az alaphangulatot, melyet baglyok időszakos huhogása és elsuhanó denevérszárnyak pergő susogása, valamint egyéb éjszakai állatok el-elejtett vakkantása, vinnyogása, szörcsögése, nyekegése és halk neszezése tarkított. A kölyök lábai alatt minden egyes lépésnél megzizzentek a lehullott falevelek.

Egy madárraj vonult át a magasban a Hold fényudvara előtt, és komótos szárnycsapásaikkal suhantak a levegőben. Mikor tovaszálltak, ismét a tücskök szokásos nyáresti hangversenye vette át a főbb szerepet.

A kisgyerek némi félelemérzettel küszködve kilépett az udvar hátsó kiskapuján, és a közeli mező felé indult, ezen át vezetett az útja. Sietősen lépkedett a nyomasztó éjszakai sötétségben. Az erdőt megkerülve egy kukoricás melletti földúton haladt. Csend volt. Csupán a természet különös hangjai hallatszottak, semmi más...

Nem mintha oka lett volna rá, de ő mégis félt. Félt a sötétben. Egyik oldalán a kukoricaföld, a másikon pedig a sűrű, szinte áthatolhatatlan erdő terült el. A magas szárú kukorica száraz leveleit az éjjeli szellő zörgette, a fák recsegő-ropogó ágai közül pedig balsejtelmű zajok szűrődtek ki. De nem holmi mesebeli szörnyek, gyerekijesztgető démonok, vagy a sötétben megbúvó képzeletbeli gonosz lények vártak rá vér-

szomjasan lesben állva és támadásra készen, mint ahogy gondolhatta, hanem csupán az erdei élőlények, a madarak és a bogarak neszezése hallatszott ki onnan.

A riasztónak tűnő hangoktól inába szállt a bátorsága, és már-már futásnak eredt. Nekiiramodott, hogy minél előbb elérje a kitűzött célját, amiért rászánta magát, hogy szembeszálljon a saját félelmeivel. Nem beszélve arról, hogy utána hamar haza is akart érni, nehogy nagyon kikapjon majd otthon.

Az erdő mélyén, a sötét bozótban esetlegesen megbúvó képzeletbeli szörnyetegek ellenére mégis vállalta ezt a veszélyes kalandot. Hogy miért? Természetesen egy kislány kegyeiért. És ez bizony megért neki minden kockázatot. Tudta, hogy azért jobb lesz sietni, túllenni az egészen, azután mielőbb hazaérni, és ágyba bújni. Elvégre ott biztonságosabb.

Aztán hamarosan el is érkezett oda, ahová olyan nagyon igyekezett. A sápadt holdfényben már körvonalazódott a szomszédos birtok kerítése. Elment egészen a nagy rácsos kapuig, de csak óvatosan, mert tudta, hogy egy harapós kutya őrzi a területet. Azt viszont nem tudhatta, hogy most éppen ébren van-e...

Elővigyázatosan markolta meg a kapu vasrácsát, és érdeklődő tekintettel meredt a ház irányába, ahol az egyik szobában még világított az éjjeli lámpa. Nyújtózkodott, majd lábujjhegyre állt abban a reményben, hátha láthatja még a lány alakját a függönyön keresztül. Belenyúlt a zsebébe, és egy fehér borítékot halászott elő onnan, amelyre eddig olyan gondosan vigyázott, hogy még véletlenül se gyűrődjön meg. Már előre meg volt címezve, és a kislány neve mellett ott díszelgett egy jelentőségteljes, sokat mondó, kicsi piros szívecske is. Egy szerelmes levél lapult benne.

A kisfiú még utoljára ellenőrizte az általa írt levélkét, és egy érzelmes csókot lehelt rá, majd izgatottan bedobta a postaládába. Holnap ez lesz az első, amit megtalál majd, gondolta. Még a félelmeiről is megfeledkezve merült bele a felbukkanó szerelmes gondolatok áradatába. Ebben a pillanatban csak a kislány tündéri arcocskája, lágyan utána libbenő hajfürtjei jártak az eszében.

Hirtelen egy közeli morgás és kutyaugatás zökkentette vissza szárnyalni vágyó gondolatait a valós térbe és időbe. A kerítés túloldalán éber házőrző eb rohant feléje mérgesen csaholva, mire a fiú azonnal el is engedte a kerítés vasrácsát, és nyomban hátrahőkölt. Hát persze, hogy nagyon megijedt tőle. De nem esett semmi baja.

Pár lépést lépett hátra, még egyszer felnézett a szívének oly kedves kis hölgy szobájának ablakára, de akkorra már sötét volt az egész házban. Úgy látszik, mindenki aludni tért.

– Szia, kutyus – súgta a blökinék, aki még mindig aktívan meresztgette rá haragos szemeit a kapu aljából. – Nyugi-nyugi, már megyek is.

Azzal nyomban el is indult vissza az úton hazafelé, amerről jött.

3. Már nagyon közel jártam a kék bolygó felső légköréhez. Egyenesen felé zuhantam. Már nem is lett volna lehetőségem letérni az utamról – már ha ez szándékomban állt volna egyáltalán –, ugyanis szinte észre sem vettem, hogy időközben elkapott a planéta mágneses mezeje.

Ebből a vonzásból pedig nem szabadulhattam többé. Virtuális részecskeként még megléphettem akár egy fekete lyuk kolosszális erejű gravitációs teréből is, amely normális esetben azonnal és könyörtelenül magába szippanthatott volna. Azt pedig ugye mondanom sem kell, hogy ez bizony általában végzetesnek ígérkezik.

Csakhogy most már, így ennyi idősen nem igazán voltam képes hasonló manőverek véghezvitelére, és talán már nem is nagyon akartam. Áadtam magam annak a különösen jóleső, bizsergő vonzásnak, amely immár teljes erejével hatott a szervezetre. Aztán már csak sodródnom kellett az árral.

Az ózonpajzson áthatolva némiképp felgyorsulni látszott a mozgásom, de hát ez érthető is volt, hiszen ahogy közeledtem a felszín felé, egyre nagyobb erők kezdtek hatni rám. Ráadásul nem csupán a gravitáció, hanem már a légköri sűrűlódás miatt keletkező hő is egyre inkább igénybe vett. Zuhanásom közben felizzottak körülöttem a még nálam is apróbb részecskék, és mire észbe kaptam, valóságos izzó ionfelhő vett körül, burokként borítva be.

Akkor még nem tudhattam, hogy túlélhetem-e ezt a meglehetősen nagy igénybevételt. Mindenesetre az vigasztalt, hogy korábban túléltem már külön dolgokat is. Az ősrobbanás óta eltelt időszakban elég sok érdekességgel találkozhattam, kalandos volt az életem. És e kalandok sorozata roppant módon megedzett az idők folyamán. Igencsak szívóssá értem. Képes voltam fennmaradni még a legmostohább körülmények között is.

Tehát azok után, amiken keresztül mentem hosszú létezésem alatt, joggal remélhettem, hogy ezt a mostani izzasztó helyzetet is majdszak átvészelem valahogy. Öreg voltam már, akár a mindenség, de egyúttal roppant kitartó is. Bizakodtam benne, hogy egyelőre most még nem ér utol a megsemmisülés visszavonhatatlan máglyája, és célt nyerhet végre a létezésem. Méghozzá itt, ezen a gyönyörűnek ígérkező helyszínen.

4. A bátor kisfiú már javában hazafelé tartott ugyanazon a kerülő úton, amelyiken jött. Szerelemtől felvillanyozott szívében örömteli érzések kavartak. Izgatottan indult útnak, de most már büszke volt magára, és boldogan térhetett haza, hiszen véghezvitte azt, amit eltervezett. És mindezt a félelmei ellenére. Szembeszállt a saját rossz érzéseivel, megküzdött a sötétség képzeletbeli szörnyetegeivel, és a homály démonaival. Sikeresen leküzdötte a kétségeit. Megcsinálta. Ő, egymaga.

Csakhamar azon vette észre magát, hogy nem is siet már annyira. Furcsa módon nem is érzett már félelmet. A kukoricás nem zörgött már olyan vészjóslóan, és a sötét erdő mélyéről sem hallott már rémisztő, kétségbeejtő hangokat vagy rejtélyes kaparászásokat. Persze a hangok továbbra is hallatszottak, csakhogy már egyáltalán nem keltettek olyan benyomást, mint korábban. Egyszerűen elillantak a képzeletbeli lidércek. Csupán a természet hangjai nyertek szabad utat, semmi más. Távol a város zajától, a zsúfolt utcák őrzítő zsvajától, a nyüzsgés forgatagától... Távol mindentől.

A holdvilág gyengécske fénye halványan világította meg az erdő növényeit. Már egyáltalán nem tűnt olyan fenyegetőnek és félelmetesnek, mint azelőtt. Békés volt minden. És ez a béke költözött lassanként a kisfiú szívébe is. Már nem volt messze az otthonától. Egyáltalán nem félt már a sötétségtől, ezért semmi sem készítette sietségre.

Amikor letért a földútról, még lassított is egy kicsit a léptein. Sejtette ugyan, hogy ha hazatér, biztosan ki fog majd kapni, mert engedetlen rosszgyerek módjára nem fogadott szót, és a szülői intelleme ellenére elbóklászott, amikor már egy kölyöknek otthon lenne a helye. De mégis, most valahogy kedve támadt volna a mezőn leheveredni. Csak úgy. Ha már egyszer úgysem félt többé a sötétségtől, mi több, némi túlzással szinte már a jó barátjának érezte azt.

Mélyen legbelül, a tudata legmélyén érezte, hogy nincs már félnivalója, nem leselkedik rá semmi veszély, és nem üldözik mesebeli gonosztevők. Valóban nem.

Megállt a hatalmas, füves rét közepén, melyet körös-körül magas fák határoltak. Egyedül volt, teljesen magára maradván. Nem is olyan régen még biztosan rettegve iszkolt volna el innen, amilyen sebesen csak tud. De most... Már nem félt többé. És ennek öröme úgy döntött, elidőzik itt még egy picit. Hiszen kár annyira sietni, most már úgyszólván biztosan ki fog kapni. Akkor meg teljesen mindegy.

Letelepedett a fűbe, és felnézett az égre. Helyenként kisebb felhőfoszlányok úsztak odafönt, néha szinte teljesen eltakarva pár gyér fényű, távoli csillagocskát. Mélyen beleszippantott az üde levegőbe, és hagyta, hogy átjárja a tüdejét. Jóleső érzéssel töltötte el, valamelyest felfrissült tőle. Csönd. Sehöl senki. Csak a csillagos ég...

5. Ahogy sűrűsödött a légkör, egyre több oxigénmolekulával ütköztem. Izzott, örvényelt körülöttem az ionizált levegő. Enyhén szólva meleg volt a helyzet, de mint említettem korábban, megedződtem már az efféle kemény megpróbáltatások alkalmával. Sok mindennel szemben ellenállóvá lettem. Sem a mélyűr jégénél is hidegebb vákuuma, sem pedig a pusztító hő fortyogó pokla nem volt elegendő ahhoz, hogy további létem bármiféle veszélybe kerüljön.

Erőteljesebb közegellenállás gátolt a szabad mozgásomban. Süvítve száguldottam lefelé, a bolygó felszíne felé. Zuhanásom közben pedig mind nagyobb erővel hatott rám a nehézségi erő.

A sztratoszférába érve még sűrűbb légnemű közegben találtam magam. Töményebb részecskefelhő vett körül, mint odakint, a légüres térben. Átsuhantam egy pár vízpára-molekulából összesűrűsödött felhőcskén, aztán tovább ereszkedtem az alsóbb légrétegek felé. Előfordult, hogy egy-két nagyobb méretű, sötétebb színű felhőzet akadt az utamba, melyeken áthaladva elektromossággal töltött részecskék özönlöttek felém, és bombázták meg parányi szervezetemet. Néha pedig kolosszális töltésű impulzusokból álló elektromos kisülések cikáztak izzó csápjaikkal és csapkodtak körülöttem.

Megpróbáltam széles ívben elkerülni a veszélyes zónát, de nem igazán tehettem ennek érdekében semmit sem. Ekkor már olyan erők hatottak rám, hogy nem menekülhettem előlük, és még csak nem is befolyásolhattam azokat. Tehetetlen voltam minden további hatás ellen. A légáramlatok hátán szlalomozva azt képzeltem, hogy én magam irányítom a sorsomat, a kezemből van minden döntés joga, és teljesen ura vagyok a helyzetnek.

Valahogy mégsem tudtam kitérni egy kósza villámlás cikkcakkos útjából, és az sebesen, könnyörtelenül lecsapott rám. Valósággal széthasadt az ég is előttem, és egy röpke pillanatra, egy nano-szekundumnyi időre mintha egyéb dimenziók is megnyíltak volna a téridőben. Részecskék milliárdjai szüntek meg létezni, és születtek újjá szinte egyazon minutában. A végzetesnek ígérkező, gigantikus villámcsapással felém száguldó elektronok garmadája halálos fenyegetéssel táncolta körbe hasonlóan parányi, illékony testemet.

A szupergyors elektron-áramlás romboló erővel robbant rám, és megpróbált átalakítani, semlegesíteni, elpusztítani. A spontán módon, mégis a természet törvényeinek megfelelően képződő elektromos kisülés megtett minden tőle telhetőt, hogy ártalmatlanítson, magába olvasszon, elpárologtasson, és egyszerűen megszüntessen.

Mit nekem áramütés; mit nekem villámlás... Persze ezt is könnyedén leküzdöttem, akárcsak az összes többi elem gördített akadályt. Még próbálkozott egy darabig a kis huncut. Összevissza csapkodott, és tekergette előttem felizzó, villámló elektromos

nyúlványait, és állandó jelleggel csak ijesztgetett, de hasztalan. Minden további erőlködése hiábavalónak és teljesen fölöslegesnek bizonyult.

Bizony, azért megizzasztott. És az újabb kaland után megkönnyebbülve hullottam tovább a felfedezetlen világ felé, ahol már a létezésem végállomása derengett. Bár nem sejthettem még, hogy mit hoz majd számomra a nem is oly távoli jövő.

6. A kisfiú jóleső érzéssel vetette bele magát a zöldellő rét puha fűvébe. Hanyatt fekve tárta szét karjait és lábait. Szemeit lehunyva ellazította a tagjait, és hagyta, hogy elernyedjenek az izmai, idegei, és a nyugalom átjárja az egész testét. Örömmel tudatosította magában, hogy már valóban megszűntek a sötétséggel kapcsolatos félelmei. Már egyáltalán nem érzett semmi ilyesmit. Csak hallgatta az éjszakai természet diszkrét neszezését, a levelek susogását, az ágak apró recsenését, ahogy a gyenge nyári szellő lágyan ringatta őket ide-oda.

A tücsökciripelés állandósuló hangorkánja vég nélkül zengte be az amúgy csendes környéket, ahol most is mélységes nyugalom honolt, csakúgy, mint máskor. Most egyedül feküdt itt, szinte teljesen beleolvadva az éjsötét táj körvonalába. Kényelmesen elnyújtózott a természet lágy ölén.

Lecsukott pillái mögött felderengett egy pillanatra a levélke, amit kalandos útja során a kislány postaládájába csempészett titokban az éj leple alatt. Aztán a borítékra rajzolt kis piros szívecske is előugrott, melyet előzőleg oly nagy részletességgel és gondossággal biggyesztett oda, hogy még a leghalványabb félreértés se essék a küldemény tartalmát illetően. Végül a címzett neve is kirajzolódott, aki történetesen a szíve választotta is volt egyúttal. Aztán a kép szertefoszlott, apró részekre bomlott, majd összeállt belőle egy szépséges arc, a kislány arca. Minden gondolatával azt remélte, hogy a szívében égő nemes érzelmek a lány iránt talán egyszer majd viszonzásra találhatnak.

A fiú elmosolyodott, és felpillantott. Tekintete a sötét égbolt ragyogó csillagaival ütközött. Ismét nagy lélegzetet vett. Jó volt itt egy kicsit megpihenni, és hagyni, hogy a keletkező érzések és gondolatok átsuhanjanak gyermeki elméjén. A Hold sejtelmes fénye halovány világossággal cirógatta pirosuló orcáját.

Azután ismét lehunyta szemeit, és azon tűnődött, nagyon ki fog-e kapni majd otthon, amiért ilyen szöfogadatlan volt, és galád módon meglépett hazulról, az anyai figyelmeztetés ellenére. Mindenesetre nem bánta meg.

7. Már elhagytam a sztratoszféra legalsó régióit is. Vészesen közeledett a felszín. Sejtettem, hogy hamarosan földet érek, és ezzel aztán véget is ér majd a már szinte egy örökkévalóság óta tartó csillagközi utazásom. Szép és kalandos életem volt, élménydús tapasztalatokban lehetett részem. Nagyon sok dolgon átestem már, és megedzettek a körülmények. És még mindig itt vagyok.

Nem panaszkodhattam, hiszen más hozzám hasonló molekuláris létformák még feleannyit sem viseltek el, mint én, és többen nem tudták élve átvészelni a megpróbáltatásokat. Biztosan akadtak még rajtam kívül egy páran, akik szintén ilyen sorsot, ilyen hosszú létidőt voltak képesek leélni. És talán ők is hasonló helyzet részesei lehettek. Csakhogy mostmár egyet sem észleltem magam körül. De attól még létezhetnek máshol.

Emlékszem, akkoriban még elképesztően sokan keletkeztünk, és kezdtük meg együtt a felettébb izgalmasnak ígérkező utazásunkat, azonban mára már alig maradunk. Nem mindegyikünk bírta a kiképzést, a világűr metsző hidegét vagy akár a termionukleáris hő perzselő melegét.

A talajhoz közelítve lassanként abbamaradt az izzás, amely addig mintegy pajzszerűen vett körül, és szinte minden átmenet nélkül feloszlott, felszívódott a körülöttem vibráló ionizált levegő. Szétestek az elhamvadó molekulák, és egyszerűen elpárologtak. Némiképp megkönnyebbülve süllyedtem tovább az alatt elterülő sötétségbe. Kiszé-kusza légáramlatok libbentettek erre-arra, majd az egyik hátára felkapva hirtelen megint irányt változtattam. Csak hullottam könnyedén, nem foglalkoztam semmivel sem. Hagytam, hadd érvényesüljenek rajtam a természet szeszélyes erői és hatásai, bár az igazat megvallva nem is nagyon tehettem mást. Sodródtam tovább valamerre, csakúgy, mint eddig.

Már régen eltűnt előlem a Nap, nem érzékelhettem a fényét. Sötét lett körülöttem, és még annál is sötétebb mélység felé ereszkedtem egy kavargó légörvény spirális vonala mentén. A bioszféra legalsó rétege felé tovalibbenve azon tűnődtem éppen, hogy vajon milyen lesz a vég, amely nemsokára elérkezik... Mi várhat még rám odalenn, a bolygó árnyékos felszínén? Már nagyon közel voltam hozzá. Lesz-e végül valami eredménye eddigi létezésemnek, amely évmilliárdokon át tartott? Volt-e értelme annak, hogy ilyen szép kort megélhettem? Az eddig megtett iszonyú hosszú utam a keletkezés középpontjától már a befejezéséhez közeledett. Ez szinte bizonyos volt. Reméltem, hogy azért volt valami célja ennek az útnak. Képtelenségnek tartottam, hogy mindez hiábavaló lett volna.

Pár méternyire a feltételezett felszín fölött szállingóztam szinte súlytalanul. Lassan, nagyon lassan ereszkedtem alá. Éreztem a körülöttem tornyosuló szerves anyagokat és az általuk termelt, ugrásszerűen megszorodott oxigénmolekulákat. Barátságos környék ez a biológiai élethez.

A Hold felszínéről visszaverődő halovány fényben elősejlettek a növényi alapú, szerves életformák. A magasodó fák által övezve egy tágas, füves rét terült el alattam. Már nem kellett sok, hogy véget érjen öröktől fogva tartó úrutazásom, és ezzel befejeződjék a létezésem. Talán ideje is volt már... Nem tudom. Végül is nem volt annyira riasztó az elmúlás gondolata. A végérvényes megsemmisülés fogalmát ugyan fel nem foghattam, inkább egyfajta átalakulásban láttam a biztató perspektívát.

Én, a szerves létforma, egy sokat megélt, űrbéli molekula, már itt jártam a vég küszöbén, amikor hirtelen megcsapott a változás szele. Egy váratlan légáramlat egy számomra még teljesen idegen entitás felé terelt. Ez a bizonyos élőlény pedig csak ott feküdt a fűben, távoli otthonom, a csillagos ég felé meresztve szeméit, és nagyot szusszantott.

Csak egy lélegzetvétel volt, semmi több... És én egy szempillantás alatt az ő szervesében találtam magam. Végül mégsem pusztultam el, hanem ott léteztem tovább, és eggyé váltam vele.

8.

Amikor a kisfiú ismét felocsúdott, már másként nézett a világra, mint egy lélegzetvételnél azelőtt. Pedig látszólag semmi sem történt, és semmi sem változott meg. Látszólag. Nem is érzett semmi különöset. Azonban a pillantásában már másképpen csillant meg a Hold sápadt fénye. Tekintete az égboltra szegeződött. Éppen egy hullócsillagra lett figyelmes, amint felizzó csóvával a nyomában sebesen suhant át a horizonton. Szinte kettémetszette az eget, a levegőt és a felhőket. A fellángoló meteor fényes csíkjának nyoma még egy kis ideig ott vibrált a magasban, aztán az is hamar elenyészett.

A fiú szemeiből már másképpen tükröződtek vissza a világűr távoli égitestei, amelyeknek fénye esetenként nagyon-nagyon hosszú ideig utazhatott a határtalan univerzum mélységeiben, és szelte át egy villanással a kozmosz végtelenjét. Egészen addig, amíg az elektromágneses részecskékből álló hullámok végül elérkeztek a figyelő szemek íriszéig. Ahol aztán a látóidegek segítségével letapogatásra kerültek, és az agynak továbbítva a kapott adatokat, feldolgozta azokat az értelmes, emberi tudat. Az így megszerzett, értelmezendő információk pedig távoli világok üzeneteit hordozták magukban. Esetlegesen létező, másféle létformák lehetőségét, akik ott, a fényévek távolában talán ugyanúgy sejthetnek valamit más világok és életek létezéséről; különféle szerves vagy szervetlen struktúrák kialakulásáról; különböző természetes intelligenciák és értelmes tudatok kifejlődéséről. Talán ők is ugyanígy hisznek benne, és hasonlóképpen fürkészik a saját életterük határait, a saját bolygójuk égboltját, a végelethatalatlan horizontot, ahol talán épp a mi csillagunk, a Nap hunyorog, és kápráztatja el vagy ejti ámulatba őket, az ő kis gyengécske, messzi fényességével. Bár könnyen előfordulhat, hogy az is csupán egy átlagos kis csillagocska az idegen világ egén, csak egy a szabad szemmel alig látható, picinyke fénypontok közül. Ki tudja? Minden elképzelhető...

Ezt az új szellemiséget magába szippantva, amely a távoli, ma már nem is létező csillagok porával érkezett el hozzá, lassan felállt, és elindult hazafelé. Még ha sikerült is néha-néha elszakítani a tekintetét a csillagok milliárdjainak hipnotikus látványától, ezek után az elméje már soha nem szabadulhatott a mindenséggel kapcsolatos, folyton-folyvást születő gondolataitól.

Megérintette őt a világűr vonzása. Az új szemlélet egyfajta rendkívül szoros kapcsolatnak és eredményekkel kecsegtető kölcsönhatásnak ígérkezett. Ez elől pedig nem volt többé menekvés. A mély gondolatok és a szabadon szárnyaló, határokat nem ismerő fantázia csírája már el is volt vetve tudatának szövevényes bugyraiban. A hosszú utat megtett űrbéli molekula léte újabb értelmet nyert. Ezzel tehát elkezdődhetett egy újabb utazás, egy eddig még sohasem tapasztalt világban, az emberi elme bonyolult régióiban, ahol újabb dimenziók nyíltak meg a további létezéséhez. Jó helyre érkezett, mert a táptalaj éppen megfelelőnek bizonyult. Már csak némi idő és ápolás kell ahhoz, hogy a rügy egyszer majd virágot bontson.

A fiú tehát hazaindult, és felkészült arra, hogy otthon majd biztosan vállalnia kell az éjszakai bolyongásával járó következményeket. Állt elébe, bármi is történjék, hiszen mindenféle szempontból előnyösnek ítélte ezt a kis engedély nélküli kiruccanást. Az éjjeli körút után merőben más szemlélettel térhetett haza. Magában azért megfogadta, hogy ezentúl szófogadó lesz, bár nem biztos, hogy mindig és minden esetben elnyomja azt a kicsi lázadó szellemét, amely az énjében rejlett. Mindezekről függetlenül azért csak reménykedett benne, hogy mégsem fog majd kikapni olyan nagyon...

9. Néhány év elteltével, egy saját magamon végzett analízis alkalmával döbbentem rá, hogy még mindig létezem. Előkészített bennem az a furcsa gondolat, hogy ha örök idők óta jelen vagyok a mindenségben, akkor talán örökké fogok létezni, ameddig csak áll a világ... Mindenesetre ez idáig még nem semmisültem meg. Még mindig nem... Mondtam már, túléltem én mindent. Nem ért utol a végérvényes és visszavonhatatlan annihiláció, csupán némiképp átalakultam, és újabb célokat, lehetőségeket kaptam, hogy véghez vihessem mindazt, amiért annak idején rendeltettem.

Egyé váltam egy biológiai szervezettel, pontosabban annak tudatában foglaltam helyet. Merészebbnél-merészebb, esetenként egészen elképesztő gondolatokat ébresz-

tettem benne. Néha elvont gondolkodásra serkentetem, újabbnál-újabb ötletekkel leptem meg, és fejlesztettem kreativitását.

Szinte az egész téridőt keresztül-kasul, oda-vissza bejártam már, talán nem is akadt olyan hely, ahová nem vetett a sors, és nem volt olyan idő, ahol még nem jártam azelőtt. Voltak hát emlékeim bőven, volt miből táplálnom a sarjázó gondolatokat, az ébredező szellemet. Ráadásul időközben rájöttem egy csomó fontos dologra, melyek számomra is meglehetősen újak voltak még. Be kell valljam, nem gondoltam volna, hogy ilyen tapasztalhatok majd egy kezdetleges, mégis bonyolult gazdatestben, egy emberi szervezetben. Itt, ebben az elmében találkozhattam olyan fogalmakkal, mint például a szeretet vagy a szerelem. Egy ilyen emberi tudat pedig telis-tele volt a legkülönfélébb érzelmek garmadájjával, és a hozzájuk tartozó emlékképekkel, mint amilyen a kis piros szívecske a szerelmes levél szélére biggyesztve, vagy akár az első csók, melyet az a lány adott, akinek a neve a borítékon díszelgett.

De még itt, az emberi elme mélységes birodalmában sem érhetett véget az utam. Tudtam jól, ha itt az idő, tovább léphetek majd. Sőt, egyszer mindenképpen tovább kell lépnem, méghozzá az úgynevezett „lélek” segítségével. Ezzel talán majd átlibbenhetek egy másik testbe, vagy akár egy egészen eltérő létformába, ha egyszer ennek a mostaninak lejár az ideje, amit pedig a saját biológiai órája szabott meg neki, és kódolta bele a génállományába már a fogantatása pillanatában.

Úgy éreztem, még végtelen hosszú út áll előttem. Meglehet, hogy még csak most kezdődik számomra az igazi utazás. De addig is, amíg itt időzöm, valahogy meg kell találnom, és be kell cserkésznem ezt a bizonyos „lélek” nevezetű valamit, ami feltehetően itt bujkálhat valahol az ember zegzugos szervezetében. Temérdeknyi hely lehet, ahol meghúzhatta magát. Hol keressem? Merre vagy? Gyere elő, úgysis megtalállak...

10. Hát megtaláltam. Magába fogadott. Most már teljesen egyek vagyunk. Már nem vagyok többé egyszerű úrbéli parazita, egy aprócska vándor-molekula, amely gondolatokat ébreszt a „megfertőzött” testben. Ez az úrfertőzés pedig a legmesszebbmenőkig jóindulatú volt. Szimbiózisba léptem a többi sejttel, beilleszkedtem közéjük, aztán lassanként beleolvadtam a magába fogadó génszerkezet kromoszómáinak közegébe. Eggyé váltam a lélekkel, a gondolatokkal, az elmével és a testtel. Én magam voltam az. Emberré váltam.

Azzá lettem, aki egykoron az a kisfiú volt, aki akkor éjjel, a mágikus fényvel táncoló csillagok látványától megbabonázva indult útnak... Igen, én voltam az a kisfiú, immár egy voltam az emlékeivel is.

Akkor este kikaptam ugyan a szófogadatlan viselkedésemért, de valóban megérte bevállalni a kockázatot. Az a kislány, akinek azt a szerelmes levelet a postaládájába csempészttem, nem riadva vissza a sötétség képzeletbeli démonaitól sem, ma már a feleségem. Az iránta táplált érzéseim végül viszonzásra találtak. Egymásra találtunk.

Azokat a fura földöntúli sugallatokat, melyekkel akkor éjjel ajándékozott meg a csillagfényes ég, mára már teljesen magamévá tettem. Aztán jött a készítés, hogy mindezeket önálló gondolatokká formáljam, szavakba öntsem, hogy el is mesélhessem... Így írhatom most eme sorokat is. Most mindjárt le is teszem a tollat, és a tükör elé lépek. Lenézek a kezeimre, a lábaimra, az érzékszerveimre és az egész testemre. Ez most az én testem. Én lakom benne. Ember vagyok. Létezem. Még mindig... És milyen jó is ez az érzés...

Aztán belenézek a tükörképem szemeibe. Azokba a szemekbe, amelyekben még minden éjjel ott tükröződnek a távoli világokat sejtető, irdatlan messzeségekből idáig ragyogó csillagok fényei. Az érzés pedig sehogy sem múlik, hogy igenis közünk van egymáshoz, szinte egyik vagyunk. Hiszen réges-régen kihunyt csillagok anyagából származunk...

Igen, joggal állíthatom, hogy megfertőzött az űr misztikuma. Bizonyára nem én vagyok az egyetlen, és nagy valószínűséggel tudtán kívül mással is megeshetett már hasonló dolog, így aztán nem feltétlenül egyedülálló ez a történet. A világűr vonzása ugyanígy más emberekre is hatással lehetett, és előfordulhat, hogy ezt a bizonyos jóindulatú űrfertőzést ők is szintén egy néhanapján idepottyanó intelligens részecske által kaphatták meg, amely a „Nagy Bumm” óta, a téridő keletkezésének középpontjától – már ha volt ilyen egyáltalán – kiindulva utazott, és gyűjtötte a tapasztalatokat, a tudást, mígnem egyszer csak megérkezett ide, a mi kis világunkba. Gondoljunk csak az űrhajósokra, a csillagászokra, a kutatókra és azokra az emberekre, akiket megbabonázott az ismeretlen, akiket egy pillanat alatt rabul ejtett a végtelen univerzum, és akiket valahol mélyen legbelül megérintett a csodálatos kozmosz varázsa...

Minden egyes alkalommal, amikor felnézek az égre, a rejtélyekkel teli Világegyetem vonzerejét és a felfedezetlen világok csábító hívogatását érzem. És amikor futólag belepillantok a tükörbe, magamat látom benne, szemeimből pedig a Minden-ség átható, örökké élő szikrája villan.

